

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Sirănităate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

Cu acest număr intrăm în vacanță, și conform avizului de pe copertă, *Curierul Judiciar*, ca și în anii trecuți, va apare regulat la două săptămîni o dată. Ast-fel, numărul viitor va apare cu data de Joi 15 Iulie a. c.

Membrii corespondenței sunt cu insistență rugați a îngriji de expedierea regulată a manuscriselor cu informații.

S U M A R

Contestațiuni și incidente de procedură la urmărirea imobiliară (Art. 525 Pr. civ.) (urmarea 5-a), de d-l I. N. Cesărescu.
JURISPRUDENȚA STRAINĂ:

Tribunalul civil din Sena, secția II: *Soții Herbay ș. a. contra Ad-torilor Companiei Generale de Tracțiune.*
Bibliografii.

CONTESTAȚIUNÎ ȘI INCIDENTE DE PROCEDURĂ

la

Urmărirea imobiliară. (Art. 525 Pr. civ.)

(Urmarea 5-a)

Am spus în numărul din 24 Iunie a. c., al acestui ziar, că fundamentul juridic al pierderii dreptului de opoziție sau apel cînd n'a fost făcut în termen, este presupțiunea pentru legiuitor de renunțare la acest drept de către însăși partea în drept a-l exercita.

Ei bine, s'ar putea susține același lucru pentru contestațiile la urmăriri? S'ar putea vorbi și în asemenea materie de o presupțiune de renunțare la drept? S'ar putea zice că nefăcînd contestație în cele 20 de zile, am pierdut dreptul? De sigur nu, pentru că am văzut că cele 20 de zile de la contestații constituie un termen, dacă termen este, invers de termenul de apel sau de opoziție, de oare-ce tocmai în intrul acestui termen nu este permisă contestația, așa în cit scurgerea acestui termen, departe de a presupune renunțarea la un drept, este din contră, trecerea unei împedcări la contestație; și cînd în această perioadă am făcut contestația, am comis o infracțiune la

lege, care mi va anula actul de procedură, iar nu și dreptul, pentru că nu pot fi presupus că am renunțat la dreptul meu.

În opoziție sau în apel, dacă am lăsat să treacă timpul, în care puteam să fac opoziție sau apel, am pierdut acest timp pentru tot-d'a-una, nu'l mai pot găsi, și de aceea se și numește timp util, pe cînd în contestații, ori de cite ori voi putea să respect epoca prohibitivă de 20 de zile, timpul util și prin urmare dreptul meu de contestație subsistă, fiind-că nicăeri legea nu mi-a ridicat acest drept, și fiind că după principiile generale în materie de procedură, relative la termene, *timp util este acela în care sunt obligat să exercit un drept*; așa în cit, pe cînd în materie de opoziție și apel timpul util sunt cele opt zile și cele două luni; în materie de contestație la urmăriri, timp util este tot timpul pînă la adjudecarea provizorie, afară de cele 20 de zile anterioare zilei de adjudecare provizorie.

Vorbînd dar, de cele 20 de zile în cari nu se poate face contestație, nu putem spune că ne aflăm în fața unui timp util, și cum numai drepturile ne exercitate în timp util se perd cu trecerea timpului, dreptul nostru la contestație nu s'a pierdut prin trecerea perioadei de 20 de zile; decî ori cînd pot face contestație, destul numai să îndeplinesc cele 2 condițiuni esențiale: a) să existe un act de urmăriri și b) să am o perioadă de 20 de zile libere înaintea zilei de adjudecare provizorie, în cas cînd s'a fixat ziua de adjudecare.

Dar nu ne găsim în fața unui timp util asemănat termenului de opoziție sau apel și din alt punct de vedere. Ca să fie un termen cu efectul acesta de a atrage după sine și căderea dreptului, trebuie mai întîi să fie o obligație imperativă de a face un lucru în intrul aceluși termen; în al doilea rînd trebuie să aibă o zi de la care să înceapă, *dies a quo* și o alta la care să sfîrșească, *dies ad quem*, iar în al treilea rînd, zilele curgătoare între aceste două extreme să fie

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 36, 38, 40 și 48 din a. c.

aceleași pentru toți, adică să nu fie pentru unii mai multe zile, iar pentru alții, mai puține.

Termenile acordate pentru opoziție și pentru apel, intrunesc toate aceste condițiuni. Opoziția are în mod invariabil ca punct de plecare, comunicarea hotărârii opozabile; apelul, pronunțarea sau comunicarea, după împrejurări. De la comunicare sau de la pronunțare se vor socoti cele opt zile de opoziție sau cele două luni de apel. *Dies a quo* va fi comunicarea hotărârii pentru opoziție; iar pentru apel pronunțarea sau comunicarea hotărârii. *Dies ad quem* va fi opta zi de la comunicare pentru opoziție, iar pentru apel sfârșitul celor 2 luni de la pronunțare sau comunicare.

Dar, și în cas de pronunțare și în cas de comunicare, intervalul dintre *dies a quo* și *dies ad quem*, este același: opt zile libere și 2 luni, și acest interval de timp sub nici un cuvânt nu este susceptibil de prelungire sau de micșorare. Ne aflăm în fața unui termen fatal, și aceste termene trebuiesc să fie egale pentru toți, ele nici se pot prelungi, nici se pot scurta, zice art. 732 din Pr. civ. sub pedeapsă de nulitate, de cit în ca-surile în care legea prevede formal o asemenea prelungire sau scurtare.

Ei bine, termenul în care se poate face o contestație la urmărire, intrunește oare vre-unul din aceste condițiuni?

Să analizăm. Și pentru a ajunge la acest rezultat să reamintim ce zice legea în privința aceasta:

Ele (contestațiile) nu vor putea fi făcute de cit cu cel puțin 20 de zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provisorie, zice al. a de sub art. 525.

Va să zică, în această perioadă de timp: 20 de zile înainte de ziua de adjudecare, nu este permis a se face contestație; de unde consecința că în tot timpul pînă la cele 20 de zile, putem face contestație, și a doua consecință, că dacă luăm în considerație cele 20 de zile ca termen, ne găsim în fața unei dispoziții prohibitive, iar nu imperative cum am văzut că există la termenile de apel și opoziție. Dar, care va fi în cazul nostru *dies a quo* și *dies ad quem*? De unde va începe dreptul la contestație și unde se va sfârși? Lucrul este foarte ușor de demonstrat pentru ziua în care sfârșește dreptul la contestație, (*dies ad quem*).

În adevăr dacă în cele 20 de zile înainte de ziua de adjudecare nu pot face contestație, pînă la începutul celor 20 de zile, pot face contestație. Prin urmare, *dies ad quem* în materie de contestație, va fi ziua în care încep cele 20 de zile înainte de ziua de adjudecare.

Care va fi însă ziua în care naște dreptul meu

la contestație, *dies a quo*? Aci este mai dificil a face demonstrația. În apel și în opoziție, am văzut că această zi pornesce de la comunicarea sau pronunțarea hotărârii (art. 154, 318 și 319 Pr. civ); în materie de contestație, nu există un text special care să spună de cînd începe să curgă acest termen în care pot exercita dreptul de contestație. S'ar putea, prin deducere din dispoziția art. 510, spune că dreptul la contestație începe din ziua publicațiunii în monitor; cu alte vorbe că *dies a quo* ar fi ziua publicației în *Monitorul Oficial* sau în jurnale.

În adevăr, art. 510 spune că vînzarea nu se va face de cit trei luni din ziua publicării în jurnale, de unde consecința că de la această dată fiind instiințată cei în drept despre vînzare, ei pot veni să facă contestație. Cu alte cuvinte, cea-ce ar fi pronunțarea sau comunicarea hotărîrilor în apel sau opoziție, este publicațiunea de vînzare în materie de contestație; și cum vînzarea nu se poate face de cit după trei luni din ziua publicării în jurnale, termenul de contestație ar fi de trei luni, minus 20 de zile. Și atunci regula ar fi următoarea: Termenul de contestație la urmărirea imobiliare este de trei luni minus 20 de zile, el începe cu ziua publicațiunii în jurnale a vînzării și sfârșește cu prima zi din perioada celor 20 de zile dinaintea adjudecării provizorii.

Să fie exactă oare, o asemenea regulă? De sigur nu, pentru că nu ne aflăm în fața unui termen fix prevăzut de un text de lege cu un început și cu un sfârșit în intrul căruia există un spațiu invariabil; din contră, ne găsim față de un termen care de și are un început și un sfârșit, ca ori-ce termen, dar intervalul, zilele ce curg în intrul acestor două extremități, e tot ce poate fi mai variabil, poate să fie de trei luni minus 20 de zile (1) dar în imensa majoritate a cazurilor este de 4, de cinci și chiar de 6 luni. Și atunci, ce fel de termen cu consecințe fatale de decădere de drepturi este acesta?

Legea în art. 732 spune categoric că, prelungirea sau scurtarea unui termen prevăzut de lege, nu se poate acorda de judecător, *sub pedeapsă de nulitate, de cit în cazurile în cari legea le dă în mod formal această facultate*, și cu toate acestea, dacă am crede părerea că ne aflăm în fața unui termen fatal pentru exercitarea unui drept, trebuie să admitem: sau,—contrariu de ceia-ce zice legea (art. 732)—că acest termen se poate prelungi ori scurta, sau că termenile acordate peste epoca celor trei luni minus 20 de zile, adică

(1) Foarte rar se va întimpla să se facă această socoteală ca exact la finele celor trei luni de la publicare să fie fixată ziua de adjudecare.

peste epoca de la publicare pînă la prima zi din perioada celor 20 de zile, sunt nule conform art. 732.

Aceasta este dilema în care suntem puși, din cauză că întreagă teoria contrară este bazată pe o premisă greșită; căci greșită este premisa cînd luăm cele 20 de zile în care nu se pot face contestații, drept un termen în care ar fi vorba de exercitarea unui drept și pe dînsa brodăm o teorie întreagă, foarte adevărată în drept, dar foarte nepotrivită în materia ce ne preocupă. Căci, încă o dată, termenul pentru exercitarea dreptului de contestație nu trebuie să-l căutăm în cele 20 de zile, care în adevăr nu se pot nici prelungi nici scurta, fiind-că în aceste 20 de zile suntem tocmai împedicați de a face contestație, ci trebuie să-l căutăm în epoca anterioară epocii de 20 de zile pînă la adjudecare; orî această epocă, este, contrariu de ceea ce e un termen, contrariu de prescripțiunile art. 732, foarte variabilă.

Afară de aceasta, cum s'ar putea concepe ideia că legiuitorul a admis în aceeași materie, decăderi de drepturi care pentru unii sunt după 4 luni, pentru alții după 5, sau șase luni, iar pentru unii numai după 2 luni și zece zile?

Este destul să remarcăm numai aceste variații de timpuri, pentru a vedea că legea care este egală pentru toți, nu putea admite asemenea inegalități.

Prin urmare dar, nu ne găsim nici din acest punct de vedere, în fața unui termen fatal, care atrage după sine, decăderea de drepturi odată cu trecerea termenului.

Dacă legiuitorul ar fi voit să creeze o asemenea decădere de drepturi, ar fi spus-o în mod formal, așa cum a spus-o pentru apel și pentru opoziție, n'ar fi lăsat să se creeze de către interpret, pe cale de deducție.

Dar nu aceasta a fost intențiunea legiuitorului, el, după cum am demonstrat, a făcut — fie-mi permis a zice — o operă de asanare, a tăiat și-cana și a restabilit pe cît posibil creditul public atît de zdruncinat în anii din urmă prin piedicele puse creditorilor la realizarea creanțelor lor, piedici patronate însăși de lege, printr'o exaltare prea mare a apărării drepturilor debitorilor.

Și dintr'o asemenea operă, dintr'o dispozițiune așa de salutară se tînde azi la transformarea ei într'o dispoziție din cele mai vexatorii. Sperăm însă că lucrurile se vor restabili și că se va face în viitor dreptate legiuitorului de la 1900.

Se mai zice însă de amicul meu D. Mironescu, ca ultim și decisiv argument cu care susține teoria sa:

«De altmîntrelea, sistemul Curței de Galați, are în contra sa și textul art. 535 Pr. civ.»

«În acest art. se prevede că, în cas de aminare a vînzării, nouile afipte și publicațiuni, se vor face *cu două săptămîni cel puțin* înainte de ziua din nou hotărîită pentru adjudecare».

«Or, contestațiile urmînd a se face *cu cel puțin 20 de zile*, înainte de adjudecare, persoanele interesate, nu ar mai fi, în principiu, în termen de a face contestație — dacă s'ar putea face contestație după o primă aminare a adjudecării — fiind-că ele nu ar fi vestite de noua licitație de cît cu 15 zile înainte de termen» (2).

Va să zică, argumentul peremptoriu pentru a demonstra că în dispoziția art. 525 alin. a ne aflăm în fața unui termen fatal, ar fi că art. 535 prevede că în cas de aminare a vînzării, nouile publicații și afipte se vor face *in* (3) *două săptămîni cel puțin* înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provisorie. Și atunci — zice-se — dacă contestația trebuie făcută cu cel puțin 20 de zile înainte de ziua de adjudecare, cum va fi posibilă facerea unei asemenea contestații de către cei anunțați cu 15 zile numai pentru a face contestație? Argumentul înșală la prima expunere; în realitate însă, acest argument nu stă un moment în picioare.

În adevăr, pentru a ceda teoriei bazate pe acest argument, trebuie să admitem un lucru, că afiptele și publicațiile aū de scop numai a anunța pe cei în drept și interesați, a face contestație, și că acești în drept și interesați, n'au avut cunoștința de vînzare de cît atunci cînd aū apărut a doua oară, după aminare, aceste afipte și publicații în jurnale. Or, aceasta este inadmisibil.

Maî întîi că afiptele și publicațiile nu aū numai acest scop de a anunța pe cei interesați să facă contestație, ci maî aū și scopul de a face vînzarea publică, pentru a anunța pe concurenți, așa în cît, nu trebuie să luăm aceste publicații ca un punct de plecare al dreptului de contestație. Și atît de adevărat este lucrul acesta, în cît presupunînd că ne găsim în prima fază a vînzării, adică imediat după trimiterea comandamentului, înainte de fixarea termenului de vînzare și chiar de facerea procesului verbal de situație, cine va putea opri fie pe debitor, care a primit comandamentul, fie pe un terț interesat care a auzit despre vînzare, să facă contestație? De sigur nimeni.

Prin urmare dar, afiptele și publicațiile nu pot fi considerate ca punct de plecare al dreptului de contestație. — Nu publicațiile deșteaptă pe cei in-

(2) *Rev. de Dr. și Soc.*, p. 174, No. 3, din 1904.

(3) Aci de sigur trebuie înțeles că publicațiile trebuiesc făcute cu două săptămîni înainte, dar nu în două săptămîni.

teresați a face contestații. Debitorul, este deșteptat prin comandament, și dacă are motive serioase de contestație, nu așteaptă nici publicații, nici să se fixeze ziua de vânzare.—Ceii de al treilea, sunt în adevăr deșteptați, sau presupuși, a fi deșteptați prin publicații; dar cu dinșii se va întâmpla lucrul următor: sau cunoștința despre vânzare o vor avea la timp și atunci vor fi în termen de a face contestație, sau ne având cunoștință la timp despre vânzare și fiind împedicați prin sosirea celor 20 de zile de a face contestație, nu vor aștepta în caz de amânare a vânzării, să se facă noile publicații, ci imediat după amânare vor face contestație; și cum noul termen de vânzare nu poate fi mai scurt de 4 săptămîni, va fi foarte în timp a face contestație păzind cele 20 de zile pînă la adjudecare.

Se vor întâmpla însă să fie interesați cari să nu fi avut cunoștință de vânzare la primele publicații și să fi aflat despre vânzare numai din publicațiile făcute după amânare, și să fi mai avut și neșansa ca aceste publicații să se fi făcut just cu 15 zile înainte de ziua vânzării; ei bine, în asemenea caz, se va întâmpla cu acest interesat, ceia-ce se întâmplă cu acel care n'a avut cunoștință de loc despre vânzare. Va perde timpul pentru contestație și atîta tot. Dar de aci, pînă a deduce că e vorba de o decădere de drepturi, este foarte departe.

Cum? Pentru că legiuitorul a avut solitudine pentru debitor, garantînd și mai mult publicitatea vânzării, și a fixat că sub nici un cuvînt publicațiile nu vor putea fi făcute de cit cu *cel puțin* 15 zile înainte de ziua fixată de adjudecare, de aci se poate deduce o decădere de drepturi? Dar legiuitorul nu spune numai acest lucru în art. 535; el are grije de a spune mai întîiu că, în caz de amânare a unei vânzări, această *amânare nu poate fi mai scurtă de patru săptămîni*. Or, care este sensul și ce însemnătate are dispoziția aceasta dacă nu tocmai pentru a înlesni facerea contestațiilor.

Legiuitorul, cunoscînd dispoziția luată, că contestațiile la urmăriri nu se pot face de cit cu 20 de zile înainte de adjudecarea provizorie, cînd a fost vorba de amînarea vânzării și de fixarea unei noi zile de adjudecare, consecințe cu sine însăși, ordonă ca această zi să nu fie mai apropiată de patru săptămîni, adică de 28 de zile, în cari cu prisosință va intra epoca prohibitivă de contestații.

Acum, că publicațiile se pot face și cu 15 zile numai, înainte de ziua de adjudecare, aceasta nu însemnează cituși de puțin că contestațiile nu se mai pot face după amînare, pentru că mai întîiu, după cum am demonstrat, dreptul la contestație nu s'a pierdut prin faptul amînării vânzării; și apoi, punctul de plecare al dreptului la contestație, nu sunt

publicațiile, pentru a se susține că avînd numai 15 zile pînă la vânzare, nu există timp pentru contestație, de unde deducțiunea că legiuitorul n'a mai voit să lase a se face contestație după amînarea vânzării. Din contră, tot timpul vânzării, de la comandament pînă la adjudecarea provizorie, minus 20 de zile anterioare, se poate face contestație, așa în cit, dacă ar fi să găsim un punct, un *dies a quo* de la care să nască dreptul la contestație, ar fi primul act de urmărire, comandamentul.

Este adevărat că cei de al treilea sunt chemați prin publicații la vânzare, și dacă aș de contestat ceva să vie a face contestație, dar nu e mai puțin adevărat că, nu aceste publicații sunt singurul mijloc prin care cei de al treilea pot avea cunoștință despre vânzare, ci ei pot să fie încunoștințați în ori-ce mod, și fie că aș apărut sau nu publicațiile, nimic nu 'i împiedică de a face contestație, dacă aș motive și dacă se găsesc cu 20 de zile înainte de ziua de adjudecare provizorie.

Așa fiind, după amînarea vânzării, publicațiile pot fi făcute și numai cu 15 zile înainte de ziua de adjudecare, dar aceasta nu are nici o influență asupra dreptului de contestație, mai cu seamă că publicații aș mai fost făcute înainte de amînare și cei în drept și interesați sunt presupuși a fi avut cunoștință despre vânzare, așa în cit aș putut după amînare, face contestație la timp.

Afară de aceasta, cari sunt condițiunile cerute de lege pentru a fi în termen cu facerea unei contestații?

Pentru a fi în termen cu facerea unei contestații se cer două condițiuni:

a) Să existe un prim act de urmărire, comandamentul;

b) Dacă există fixat termenul de adjudecare provizorie, să se respecte 20 zile înainte de această zi de adjudecare provizorie.

Atît cere legea, și nimic mai mult.

S'a făcut or nu publicații; s'a fixat termenul de vânzare just la 3 luni de la publicații, ori a trecut peste aceste trei luni; s'a aminat ori nu vânzarea; de toate acestea nu avem să ne preocupăm, destul să ne găsim în condițiunile arătate mai sus: actul de urmărire și cele 20 de zile libere în caz de a se fi fixat o zi de adjudecare.

Iată care este adevărata interpretare a dispozițiilor din art. 525 din Pr. civ., și înțelesul explicațiilor date de Ministrul de justiție la observația făcută în Senat dacă în cazul art. 535 se mai poate face contestație respectîndu-se cele 20 zile. Dacă este vorba — zice Ministrul — de acte de procedură, de publicații posteroare amînării, nulitatea lor se poate cere, fără respectarea vre-unui termen. De unde prin *à contrario*

că dacă este vorba nu de un act de procedură, ci de contestarea însăși a dreptului creditorului următor sau a oricărui alt drept, contestația este permisă, dar cu respectarea celor 20 de zile. Cu alte vorbe: dreptul comun e contestația, și excepția este împedirea la contestație; așa în cit răspunsul dat de Ministru, departe de a fi încurcat, el explică destul de clar textul și înțelesul legii.

Așa fiind, nici dispozițiunea art. 535 nu poate fi invocată pentru a demonstra că după amânarea vânzării nu ar fi mai existând drept la contestație.

Teoria contrarie însă nu este numai greșită din punctul de vedere al legii, dar e și vătătoare și periculoasă, și iată de ce:

În ce anume cazuri poate avea loc amânarea vânzării? În afară de cazurile de contestație prevăzute de art. 530 și anume: nulitatea titlului, revendicare totală sau parțială a imobilului urmărit, în care cazuri este loc la anularea vânzării însăși, legea prevede și alte cazuri în care vânzarea se amână pur și simplu.

Cu alte vorbe, avem cazuri în care urmărirea se anulează (art. 530) și altele în care e loc numai la amânarea vânzării, sau mai propriu, la amânarea zilei de adjudecare provizorie. Și aceste cazuri sunt:

a) Când cere creditorul următor, și cei-l'alți creditorii urmăritori, dacă sunt, nu se opun (articolul 534);

b) Când în urma unei contestații făcute pe baza unei acțiuni principale, s'a admis contestația și se amână vânzarea pînă la tranșarea acțiunii principale (art. 534);

c) Și în fine, cînd se anulează în chiar ziua de adjudecare, actele de procedură, afișe, publicații, comandament etc. (art. 525 al b.).

Ei bine, să aplicăm fie-cărui din aceste cazuri de anularea sau amânarea vânzării, teoria adversă și să vedem la ce consecințe ne duce.

Nici o dificultate pentru cazurile de anularea vânzării cînd contestația este făcută conform legii, se va urma potrivit dispozițiilor art. 530 din Procedură.

Să presupunem însă că un terț vede că i se vinde imobilul, nu datorește nimic, află însă despre vânzare atunci cînd numai poate face contestație; dar se întîmplă că nici comandamentul n'a fost făcut în regulă, n'a fost adresat de exemplu, la domiciliul ales al debitorului, sau fiind și un deținător al imobilului, nu s'a trimis comandament și acestuia.

Ce se va întîmpla? La ziua de adjudecare se va remarca faptul acesta de către debitor sau de către terțul deținător, și se va anula comanda-

mentul pentru acest motiv. De aci amînarea vânzării, și conform primului aliniat de sub art. 737 va trebui să se reînceapă urmărirea de la actul anulat, adică de la comandament.

Va să zică, iată o urmărire care reîncepe de la comandament, iată noi publicații cari chiamă pe cei interesați la vânzare spre a concura sau a face contestație, dacă au motive, publicații făcute cu mult înaintea zilei de adjudecare, și totuși, terțul interesat căruia se vinde imobilul nu poate face contestație, pentru că, după teoria adversă, a fost un *prim* termen de adjudecare pînă la care se putea face contestație; nu s'a făcut în acel termen, totul e pierdut. În zadar, terțul interesat va răspunde: dar pînă la ziua de adjudecare am de trei ori 20 de zile, și dacă era să fiu respins, dacă în adevăr am pierdut dreptul meu, de ce am mai fost chemat? Pentru ce acele noi publicații? Nimic nu va fi luat în considerație. Teoria cere ca să fi răspuns la prima chemare, acum a doua oară, este chemat, și de și chemat la timp pentru a face contestație, cu toate acestea, dreptul e pierdut, pentru că timpul util e pierdut.

Dar să concretisăm și mai bine exemplul și în locul terțului, să presupunem că este debitorul căruia s'a înminat comandamentul greșit, sau s'a înminat un comandament lipsit de formula executorie, și la ziua de adjudecare remarcînd acest lucru, se anulează comandamentul. Se va începe urmărirea conform art. 737, de la comandament. Primind noul comandament, fără a mai aștepta noi publicații, sau fixarea zilei de adjudecare, ci imediat după comandament, poate debitorul, să facă contestație?

După teoria adversă nu. Dar are un motiv peremptoriu, a achitat creanța, a desinteresat pe creditor. În intervalul de la amînare pînă la primirea noului comandament, a achitat întreaga creanță. Creditorul însuși prin comandament l'a somat la aceasta, și el s'a executat. Cu toate acestea creditorul de rea credință continuă urmărirea. O anulare a urmării nu se poate face de cit pe cale de contestație. Cu toate acestea debitorul, nu va putea să facă contestație, nu va putea să și valorifice drepturile sale, pentru că după teoria adversă, el numai poate face contestație, pretinsul timp util, a trecut. Așa în cit, după această teorie, debitorul va vedea imobilul său vîndut, de și creanța a fost achitata sau a fost cedată, ori s'a acordat un nou termen, sau s'a operat asupra ei o novațiune, etc., etc., diferite motive de anularea vânzării pe cale de contestație a titlului de vânzare.

Sau, să presupunem că titlul cu care se urmărește imobilul este viciat, și dintr'o împrejurare

oare care, nu s'a observat acest viciu la pretinsa primă vânzare, dar după amănare, după anularea comandamentului, ori după anularea procesului verbal de situație, se remarcă viciul titlului. După teoria adversă, nu e loc la contestație, numai există timp util și prin consecință s'a acoperit și viciul creanței.

Or, în nici unul din cazurile acestea nu s'ar putea susține cu seriozitate că s'a pierdut dreptul la contestație, pentru că dacă s'a făcut amănarea vânzării a fost tocmai din cauză că actele premergătoare ale vânzării au fost viciate, din care cauză s'au anulat, și nu se poate pretinde că contestația ar fi regulat făcută, când însăși actele de procedură antimergătoare contestației au fost neregulate și viciate făcute.

De altă parte, în aceste două cazuri de amănare, pentru nulitatea comandamentului său a procesului-verbal de situație, numai poate exista nici teamă că cei interesați vor fi tirziți anunțați, fiind că, conform art. 737 din Proc. civ. trebuind ca procedura să reînceapă de la actul anulat, — comandamentul său procesul verbal de situație — nu va mai fi loc la aplicarea art. 535, pentru că se vor observa toate regulile și termenii necesarii prevăzute de lege (art. 504 și 510).

Dar nici în cazul în care amănarea ar avea loc din faptul anulării afișelor și publicațiilor, nu se poate pretinde că s'a pierdut vre un drept; fiind-că, dacă adevărat este că publicația servă de chemare pentru cei interesați a face contestație, apoi o chemare nulă nu poate produce nici un efect, ea se consideră ca și cum n'ar fi existat, așa în cit, ne existând chemare, nu poate, chiar după teoria adversă, să fie nici început de curgere a vre unui timp în care trebuia să se exercite vre un drept. Se va întâmpla în cazul acesta, aceia-ce se întâmplă cu apelul făcut de și peste termen de la comunicare, dar, în drept, se constată că comunicarea este viciată, și prin urmare nulă, de unde consecința că comunicare n'a existat, și deci apelul este în termen.

Rămâne un singur caz în care se vor întâmpla toate neajunsurile de cari se tem susținătorii teoriei adverse și anume: cazul în care însăși creditorul a cerut amănarea. În acest caz, în adevăr, s'ar putea întâmpla ca creditorul cerind un nou termen de vânzare să obție just la 4 săptămîni, și să facă publicațiile just cu 2 săptămîni înainte de ziua de judecare. Dar, după cum am arătat, lucrurile nu se petrec ast-tel. În regulă generală creditorul care a acordat o amănare, nu fixează termene atât de scurte, așa în cit și în acest caz temerea dispare.

S'ar putea obiecta însă, că nu trebuie să ne ocupăm de ceia-ce se întâmplă în practică, ci de

ceia ce decide legea, și legea decide că publicațiile se pot face cu 15 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecare, și n'ar mai fi timp pentru contestații cari cer a fi făcute cu 20 zile înainte de adjudecare.

Am arătat că, nu publicația este punctul de la care naște dreptul de contestație pentru a se lua strict aceste 15 zile; dar în afară de aceasta, am demonstrat cum în caz de amănare pentru anularea comandamentului și a procesului verbal de situație, nu e loc la aplicarea art. 535, ci se va urma conform cu regulile generale de urmărire, trei-zeci de zile de la comandament, trei luni de la publicații etc. și atunci, contestația trebuie să fie admisă. Or, într'un asemenea caz ar trebui să facem distincțiunea următoare:

S'a amănat vânzarea din cauza nulității comandamentului, ori a procesului verbal de situație? Este loc la contestație și după amănarea vânzării.

Din contră, s'a amănat vânzarea de comun acord, ori pentru viciu de publicații? Nu e loc la contestație, pentru că art. 535 permite publicațiile numai cu 15 zile înainte de ziua de adjudecare.

Aceasta este consecința fatală a teoriei bazată pe art. 535 Pr. civ. Or, din ori-care punct de privire am discuta cestiunea, nu cred, să se poată pretinde că ar exista în lege cit de departe, o asemenea distincțiune.

Dar unde mai punem frauda la care ar da loc teoria adversă.

În adevăr, n'avem de cit să presupunem că un creditor fictiv, de convență cu debitorul, scoate în vânzare imobilul și nu anunță prin nici un afiș pe creditorul real; acesta află despre vânzare într'un timp în care numai poate face contestație; la ziua de judecare însă reușește să dovedească că e creditor, și se amână vânzarea. Ei bine, la noua zi de vânzare, de și acest creditor ar avea motivul să arate că creditorul urmăritor este fictiv, totuși nu poate face contestație și va fi nevoit să sufere vânzarea imobilului, și dacă nu va avea posibilitate să depună echivalentul creanței creditorului fictiv, dar anterior lui în rang, se va expune să și piardă creanța.

Prin urmare, teoria adversă, nu numai că nu are legea cu sine, dar ar fi și periculoasă, căci ar încuraja frauda.

După ce am demonstrat netemeinicia teoriei adverse, să vedem dacă există vre un text de lege în procedura noastră sau în procedura franceză, care să se asemene cu dispoziția art. 525 al. a din procedură.

La francezii există art. 449 care nu permite nici să se facă apel, nici să se execute o hotărîre în primele 8 zile de la pronunțarea hotărîrei, și

cu toate acestea, dacă un apel s'a făcut înainte de cele opt zile, apelul va fi anulat, și nimic nu va împedica pe apelant să facă un alt apel, dacă va mai fi în termen (art. 449).

Dans tous les cas où un appel a été déclaré nul pour avoir interjeté prématurément, il peut être renouvelé, pourvu qu'on se trouve encore dans les délais de la loi (4).

În legislația noastră avem art. 510 care nu permite a se face vânzarea de cit după 3 luni din ziua publicării în jurnale. Și aci, ca și în cazul art. 525, ne găsim în fața unui text de lege prohibitiv; dar, s'a făcut vânzarea într'un termen mai scurt, sau mai bine zis s'a fixat un termen mai scurt de vânzare, care va fi consecința? Nulitatea dreptului de a scoate imobilul în vânzare? Evident că nu. Se va fixa un nou termen în conformitate cu legea, iar dreptul va subsista.

Prin urmare, dar, mă rezum și zic: Contestațiile la urmărirea imobiliară, n'au un termen fatal în intrul căruia trebuie să se exercite sub pedeapsă de nulitate. Din contră, ele se pot face în tot cursul urmăririi, destul numai să existe un act de urmărire, și dacă s'a fixat ziua de judecare, să se păstreze cele 20 de zile înainte de ziua de judecare. Ori de câte ori se vor găsi aceste două elemente, contestația este valabilă, fie că s'a aminat sau nu ziua de judecare.

I. N. Cesărescu

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

TRIBUNALUL CIVIL DE SENA, Secția II

Audiența de la 3 Februarie 1904

Președinția D-lui M. SUREAU, Președinte

Soții Herbay și alții contra Ad-torilor Companiei Generale de Tracțiune

Societate anonimă. — Administratori. — Responsabilitate. — Cerere de daune-interese din partea acționarilor. — Acțiune socială. — Greșeli de gestiune. — Descărcare din partea adunării generale. — Neadmisibilitatea cererii acționarilor. — Manopere dolosive ale administratorilor față de acționari. — Admisibilitatea cererii asupra acestui punct.

Cererea de daune-interese din partea acționarilor unei societăți contra administratorilor, bazată pe o pretinsă rea gestiune, constituie exercițiul acțiunii sociale.

Societatea, deliberând în conformitate cu statutele sale, este stăpîna acestei acțiuni și poate, fie s'o exerciteze, fie să transigă și să dea, în suverana apreciere ce face de interesul său, descărcare completă administratorilor, mandatarii săi.

Dacă fie care acționar poate să aibă, în măsura interesului său privat, exercițiul acestei acțiuni, aceasta nu poate fi de cit în cazul în care societatea a neglijat de ași valorifica drepturile.

(4) E. Glasson. Précis de Pr. civ., t. II, p. 17 și 18.

Cînd în urma remiterii unei sumi anumite, adunarea acționarilor a descărcat pe administratorii de consecințele gestiunii lor, acționarii numai sunt primiți de a întreprinde acțiunea socială.

Nu importă că acționarii cări voesc să 'ntentese acțiunea n'ar fi luat parte la votul adunării generale.

Reclamanții n'ar putea de altminterlea pretexta că acțiunea lor a fost făcută înainte de convocarea adunării.

Acționarii cări pretind că au fost înșelați prin manoperele administratorilor, precum distribuți de dividende fictive, asupra adevăratei situațiuni a întreprinderii și au fost făcuți ast-fel ași aduce capitalurile, pot exercita o acțiune care, distincția de aceea în responsabilitate de mandat, supravețuște descărcării date de adunare administratorilor.

Tribunalul,

Avînd în vedere că soții Herbay au format contra d-lor Henrotte, Bixio, de Gunzbourg, Lilienthal, Lukach, Raimbeaux, Chadoir, Mosenthal, Laveissière, Dupont-Raclaux și Nagelmackers o cerere tinzînd la plata sumei de 43311 fr. 85;

Avînd în vedere că Vêrel, de o parte și Nugues de altă parte, au format contra d-lor Henrotte, Bixio, de Gunzbourg, Lilienthal și Raimbeaux, cereri tinzînd la plata de 3445 fr. 20 pentru Vêrel și de 3590 fr. pentru Nugues;

Avînd în vedere că Lafon de Fontgautier a format contra d-lor Henrotte, Bixio, de Gunzbourg, Laveissière, Raimbeaux, și Lilienthal o cerere tinzînd la plata sumei de 1850 fr.;

Avînd în vedere că Estève, Burdin, Gabet și Chaumel au format contra d-lor Henrotte, Bixio de Gunzbourg și Laveissière o cerere tinzînd la plata: 1° lui Estève, a sumei de 2868 fr.; 2° lui Burdin, aceea de 949 fr. 95; 3° lui Gabet, aceea de 1204 fr. și 4° lui Chaumel aceea de 1040 fr. 95;

Avînd în vedere că toate aceste cereri au ca bază acte imputate de către reclamanți piriților, luați în calitate lor de membrii ai vechiului consiliu de administrație al companiei generale de Tracțiune; ca e loc a se ordona junțiunea cauzelor, considerînd conexitatea lor;

În forma: unește cauzele pentru a se statua asupra întregului prin una și aceeași hotărîre;

În fond:

Avînd în vedere că în sprijinirea cererii lor, soții Herbay pretînd, de o parte, că dacă acțiunile companiei sunt azi fara valoare acest rezultat este datorit reiei gestiunii a sus numiților de pe cînd administrațiunea societății era în mîinile lor, ca ei adauga de alta parte ca piriții au împărțit dividende pe care reaua stare a afacerilor sociale nu le justifica; ca au făcut ast-fel sa se urce cursul acțiunilor și au hotărît pe Doamna Herbay sa intre în societate facînd o sa creada în prosperitatea sa;

Avînd în vedere că este necesar de a distinge pe deplin aceste doua ordine de fapte; ca cele dintîi fiind relative la responsabilitatea administratorilor, considerați ca mandatarii ai acționarilor, dau loc la acțiunea socială; ca cele de al doilea, din contra, invocate pentru a stabili existența unei greșeli comise și a unui prejudiciu cauzat în afara de ori-ce contract, dau loc la o acțiune individuală independentă de acțiunea socială și supusa cit privește exercițiul ei, la condițiuni și reguli ce îi sunt proprii;

În ce privește acțiunea socială:

Avînd în vedere ca această acțiune aparține colectivității acționarilor; ca societatea, compusă de această colectivitate, deliberînd în conformitate cu statutele sale este stăpîna acțiunii sociale și poate, fie să o exerciteze, fie să transigă și să dea, în suverana apreciere a interesului său, deplină descărcare administratorilor, mandatarii săi;

Avînd în vedere că dacă fie-care acționar poate avea, în măsura interesului său privat, exercițiul acestei acțiuni, aceasta nu poate fi de cit în cazul în care societatea a neglijat de ași valorifica drepturile și sub condițiunea ca acțiunea socială să fi rămas întregă;

Avînd în vedere că ast-fel nu este situațiunea în speța actuală; că în adevăr prin remiterea sau abandonul unor sumi

cară se rădică la aproape 5 milioane consimțit de vechii administratori sus numiți, adunarea generală extraordinară a acționarilor, ținută la 21 Noembrie 1902 îi a descărcat de urmările mandatului lor și a declarat stinse toate revendicările ce ar putea fi exercitate contra lor pentru toate actele de gestiune anterioare de 1 Ianuarie 1902;

Avind în vedere că această rezoluțiune intră în puterile zisei adunări, ca în termenii art. 41 a statutelor adunarea generală a acționarilor hotărăște în mod suveran asupra tuturor intereselor societății;

Avind în vedere că este fără interes de a cerceta dacă doamna Herbay a luat sau nu parte la acest vot; că în termenii articolului 31 a statutelor, adunarea generală reprezintă universalitatea acționarilor săi și decisiunile sale sunt obligatorii pentru toți, chiar pentru absenții, disidenții și incapabili;

Avind în vedere în fine că în zadar reclamanții ar pretexa că acțiunea lor este anterioară votului adunării generale; că ast-fel după cum a fost spus mai sus, acțiunea socială aparține, în principiu, societății reprezentată conform statutelor sale și legii prin adunarea generală în mod regulat constituită; ca, în definiție, aparține adunării de a decide dacă această acțiune trebuie să fie exercitată, sau dacă, din contra, ea trebuie să fie stinsă printr-o transacțiune; că această decizie se impune tuturor și că puterile suverane ale adunării în această privință nu ar putea fi paralizate sau anihilate prin inițiativa luată în afara de ea de unul sau mai mulți acționari;

În ce privește acțiunea individuală:

Avind în vedere că această acțiune, basată pe pretențiunea că reclamanții au fost înșelați de către administratorii asupra adevăratei situațiuni a întreprinderii și au fost ast-fel aduși a vârsa acolo capitalurile și a deveni asociații ei, este prin esența sa chiar absolut distinctă de acțiunea în responsabilitate a mandatului, care singură aparține societății, că aceasta n'a putut să dispună de dinsa, că această acțiune rămâne deschisă soțiilor Herbay precum și celor l-alți reclamanți sus numiți, cari, în termenii acțiunilor lor, n'au invocat de cit această acțiune individuală;

Avind în vedere, în adevăr, că dacă votul adunării generale este opozabil tuturor acționarilor, el nu e ast-fel terților; că în realitate, cererile actualminte supuse tribunalului emană în adevăr de la acționari, însă dat fiind obiectul lor aceștia trebuie să fie considerați ca terți, pentru că pretențiunea lor este că ei n'ar fi schimbat această situațiune de terți străini de societate pentru aceea de asociați, dacă n'ar fi fost determinați la aceasta prin acte reprehensibile imputabile administratorilor; că ei sunt, deci, admisibili, cu toată extincțiunea acțiunii sociale, a invoca contra acestora dispozițiunile art. 1382 Cod civil (art. 998 Cod civil român), tot ast-fel după cum ei ar putea s'o facă în mod incontestabil față de orice persoană strana societății careia ar adresa acelaș reproș;

Avind în vedere că reclamanții încriminează bilanșurile exercițiilor 1895 și 1899 și distribuiri de dividende în legătură cu aceste exerciții;

Avind în vedere că reclamanții pretind că aceste bilanșuri sunt inexacte și ca dividendele distribuite sunt dividende fictive;

Avind în vedere că printrii protestează contra acestor afirmațiuni; că ei pretind ca, pentru valorile în portofoliu, nici o critică n'ar putea să le fie adresată, evaluarea bilanșului fiind fost făcută luându-se de bază prețul cumpărării valorilor, atunci cind cursul Bursei era superior; și că pentru lucrările în curs și aprovizionările pe șantier, bilanșurile au dat situațiunea exactă fără majorațiune, nici reticență; ca în fine ei produc un cont de profituri și pierderi destinat a stabili că dividendele distribuite au fost în întregime plătite cu beneficiile dobândite și realizate;

Avind în vedere că părțile fiind contrare în fapt, este necesar de a se recurge la o expertiză, cu scop de a se ajunge la verificarea pretențiunilor lor respective;

Avind în vedere că Estève și consortii au condus în mod subsidiar la această masura de instrucțiune, că ea trebuie să fie ordonată din oficiu în ceea ce privește celelalte cereri; Pentru aceste motive, — zice că acțiunea socială a fost stinsă

prin deciziunea adunării generale din 21 Noembrie 1902 și că soții Herbay nu sunt admiși să o exerciteze;

Declara, din contra, admisibilă acțiunea individuală intențată de reclamanți contra sus numiților, vechii administratori ai Companiei generale de Tracțiune; în virtutea articolului 1382 C. civil, din cauza faptelor mai sus specificate;

Și înainte de a face dreptate asupra cererilor, zice că prin experți, care vor fi conveniți între părți în trei zile de la comunicarea prezentei hotărâri, dacă nu prin Verceque, Loubery și Doyen, registrele Companiei generale de Tracțiune vor fi examinate, etc.

(Revue de Droit commercial et industriel, 68 Année, Juin 1904 No. 6)

Bibliografii

Codul de Comerț (vol. 1 600 pag. cuprinzând, Art. 1—60) comentat de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. Prețul 10 lei.

Tratat de Drept civil de d-l profesor *D. Alexandrescu*. Partea 1, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 cod tipar). Prețul 10 lei.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesarescu & Dun*, însoțit de un index alfabetic complet. Prețul Lei 6.

Codul Penal cuprinzând și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un *Index alfabetic*, de d-nii *U. Humănguș* și *N. M. Sotir*. Preț 6 lei brușat; 7 lei legat în pânză.

Cambia și acțiunea Gambială (3 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radranu*, avocat. Prețul fie cărei fascicule Lei 1.50.

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor *C. Nacu*, cuprinde întreaga materie dreptului civil, Prețul fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Laurent C. civ. 33 volume și **Baudry** 17 volume, neusate. *Condițiuni avantajoase*.

LEGEA TIMBRULUI, completată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un compiect **INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. PREȚUL 3 LEI.

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefanescu*. Prețul Lei 3.

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un index alfabetic complet. Prețul 2 Lei.

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la Înalta Curte de casație. Prețul Lei 3.

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de *D. Chebacș*.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Reducția acestui ziar*, 5, Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*; mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

D-nii abonați cari doresc a primi *Curierul Judiciar* în locațiunea bălneare unde se duc, sunt rugați a ne indica adresa exactă, timpul cit avem a-i servi ziarul acolo, și a îngriji de regulata colecționare a numerilor ce le expediem, căci la finele anului va trebui să plătească costul numerilor pierdute, ce vor cere pentru complectarea colecțiilor.